

Arrest

nr. 129 263 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 21 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE POVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2014 werd de beslissing waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 25/10/2013, 27/01/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandig of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Torhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (J.C., 20/02/1960). Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijk verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan: “schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; schending van artikel 2 en 3 van de Wet op de motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven; schending van artikel 8 E.V.R.M.; schending van artikel 22 van de Grondwet; schending van de formele en materiële motiveringsplicht; schending van de hoorplicht; schending van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel; schending van het beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de zorgvuldigheidsplicht; schending van het proportionaliteitsbeginsel.

4.1.1. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23). Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

4.1.2. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13sexies) (stuk 1) door de verwerende partij, zoals hierna zal volgen niet afdoende werd gemotiveerd. Het inreisverbod is immers uitgegeven onder het argument "Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 25/10/2013, 27/01/2014. Er werd dus niet voldaan aan de

terugkeerverplichting (...)." (stuk 1). Deze motivatie kan evenwel niet in aanmerking genomen worden teneinde het inreisverbod van twee jaar in het licht van artikel 8 E.V.R.M. te rechtvaardigen. Het inreisverbod dd. 21 mei 2014 (kennisgeving dd. 21 mei 2014), de bijlage 13sexies, werd gekoppeld aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) (stuk 3).

Dit bevel om het grondgebied te verlaten bevat eveneens op geen afdoende wijze enige motivatie betreffende de stabiele en duurzame relatie van de verzoekende partij met haar partner, de heer J.C.. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) is kennelijk in strijd met artikel 8 E.V.R.M., de zorgvuldigheidsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur die bij het nemen van dergelijke beslissingen omtrent gedwongen uitwijzingen toepasselijk zijn. Tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) werd door de verzoekende partij eveneens beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien de bestreden beslissing, het inreisverbod, bijlage 13sexies (stuk 1) gebaseerd is op dit bevel om het grondgebied te verlaten is het inreisverbod bijgevolg eveneens niet wettelijk.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd om verschillende redenen niet correct toegepast. Het E.V.R.M. primeert immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van E.V.R.M. Artikel 13 van het E.V.R.M. vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijke rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

4.1.3. Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod "kan" opgelegd worden indien een vroegere verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voor dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier (RvV 19 augustus 2013, in de zaak RvV 134 114). In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd aan de verzoekende partij een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen. Evenwel kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid waarom de verzoekende partij een lang inreisverbod van 2 jaar krijgt opgelegd, terwijl de verwerende partij eveneens de mogelijkheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag op te leggen. Er werd door de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld, nu er geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden en de verwerende partij blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan blijkt eveneens uit het feit dat er aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, maar later over een periode van drie jaar wordt gesproken: "het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen (...)." Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is. "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen." Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod van 2 jaar oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van twee jaar gerechtvaardigd is, maar ook waarom er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van twee jaar werd slechts zeer summier gemotiveerd (stuk 1). Door de verwerende partij werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zo werd de feitelijke gezinssituatie van de verzoekende partij met de heer J.C. nauwelijks in aanmerking genomen (zie hierna). De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting is dus geschonden. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste onlangs in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013). De motivatie die voor het inreisverbod werd opgegeven is niet in overeenstemming met hetgeen terug te vinden is in het administratief dossier (zie hierna). De verzoekende partij wijst bovendien op het feit dat de bestreden

beslissing, het inreisverbod (stuk 1) werd afgegeven op basis van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) (artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en het model van de bijlage 13sexies). Dit blijkt eveneens uit de bestreden beslissing. "De beslissing tot verwijdering van 21.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod" (stuk 1). Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) kennelijk in strijd is met artikel 8 E.V.R.M., en de zorgvuldigheidsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dient gerespecteerd worden bij het nemen van dergelijke beslissingen omtrent een uitwijzing van de verzoekende partij, is de bestreden beslissing, het inreisverbod dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) die gebaseerd is op dit bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg niet wettelijk gelet op voormelde wetbepalingen. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd niet correct toegepast. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier wel degelijk een bestuurshandeling betreft en dat moet onderzocht worden in welke mate de hoorplicht van toepassing kan zijn in het geval van de verzoekende partij. Immers, de bestreden beslissing heeft danig grote impact op het privé - leven van de verzoekende en er is in wezen sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zodat gelet op de proportionaliteit er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verzoekende partij zou kunnen uiteenzetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht die de bestreden beslissing in zijn geheel zouden kunnen rechtvaardigen. Deze plicht vloeit trouwens voort uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M.M. tegen Ierland van 22 november 2012 als volgt verduidelijkt: (...). Zoals hierna zal blijken is het feit dat verzoekende partij verboden wordt om gedurende twee lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

4.1.4. Zoals uit de feitelijke gegevens blijkt heeft de verzoekende partij al twee jaar een relatie met de heer J.C. (° 20 februari 1960), dewelke de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij heeft de heer C. leren kennen via een Nepalese vriendin. De verzoekende partij was op bezoek bij haar vriendin en de heer C. was daar ook op bezoek. Het was toevallig dat de heer C. daar ook was, want hij is een vriend van de man van de Nepalese vriendin van de verzoekende partij. De eerste ontmoeting was meteen een schot in de roos en er werden telefoonnummers uitgewisseld. Op 22 juli 2012 is de verzoekende partij dan naar het huis gegaan van de heer J.C. geweest. Het was de verjaardag van de verzoekende partij en zij zijn, omwille van deze gelegenheid, samen naar Oostende geweest. Alles klikte zeer goed, en de verzoekende partij is in september 2012 bij de heer Crombez ingetrokken. Ondertussen hebben de verzoekende partij en de heer C. al twee jaar een relatie en wonen zij al 1,5 jaar samen op het adres te 8820 Torhout, Rijselstraat 44/V004. Op 7 december 2013 ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Torhout een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd (stuk 4). Echter in datum van 26 februari 2014 werd de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand onterecht geweigerd. De enigste reden waarom de registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en de heer C. door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd is omdat de heer C. nog gehuwd zou zijn met mevrouw Anna Akwessey. Het huwelijk werd afgesloten op 15 april 2009 te Yaoundé (Kameroen) maar werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Torhout in datum van 16 februari 2011 aanzien als een schijnhuwelijk. Het eerste huwelijk werd bijgevolg niet erkend na negatief advies van het openbaar ministerie dd. 18 oktober 2010. Het beroep dat door de heer C. werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge werd ongegrond verklaard. Bijgevolg werd het huwelijk van de heer C. en mevrouw Akwessey niet overgeschreven in de Belgische registers van de burgerlijke stand. Volgens de Belgische wetgeving is er dan ook geenszins sprake van een huwelijk en kan de heer C. aanzien worden als "alleenstaande". Dat de heer C. als alleenstaande kan worden beschouwd blijkt eveneens in de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 7 december 2013, waar duidelijk staat dat door de heer C. een bewijs van ongehuwde staat werd neergelegd (stuk 4). De relatie die de heer C. met mevrouw Akwessey had is al jaren afgelopen. Sinds het huwelijk heeft de heer C. mevrouw Akwessey niet meer gezien. Er is slechts beperkt telefonisch contact geweest. Mevrouw Akwessey is nog nooit naar België gekomen en de heer C. woont al bijna twee jaar samen met de verzoekende partij. De verzoekende partij en de heer C. wijzen er op dat de relatie van de heer Crombez met mevrouw Akwessey een afgelopen relatie uit het verleden betreft. Bovendien, het feit dat de heer C. in het verleden een relatie zou hebben gehad met een Kameroense vrouw betekent bijgevolg niet dat er geen sprake zou zijn van een duurzame relatie met de verzoekende partij en de intenties van beiden oprecht zijn. Er kan vastgesteld worden dat zowel uit het administratief dossier als uit de motieven van de bestreden beslissing als het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de verzoekende partij haar relatie met een Belgische onderdaan en de intenties die er zijn een verklaring

van wettelijke samenwoning af te leggen. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod (bijlage 13sexies - stuk 1) kan evenwel niet worden afgeleid dat men met al deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing werd, met betrekking tot de relatie van de verzoekende partij, slechts vrij summier gemotiveerd. Gezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij de verplichting oplegt een individueel attest door te voeren, dient dit afdoende uit de bestreden beslissing te blijken, quod non. Dit is noodzakelijk, nu de motiveringsverplichting de verzoekende partij immers in een mogelijkheid moet kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Gelet op de huidige persoonlijke toestand van de verzoekende partij, schendt de bestreden beslissing zonder meer artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting, nu onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Bovendien, gelet op het feit dat de verzoekende partij al twee jaar een koppel met de heer C., speelt in casu bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook bij het afleveren van een inreisverbod zonder artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31). Het valt geenszins te betwijfelen dat de verzoekende partij een feitelijk gezinsleven heeft met de heer Johan C. nu zij reeds twee jaar een relatie hebben en voor de aanhouding van de verzoekende partij reeds anderhalf jaar samenwonen en een gemeenschappelijk huishouden hebben. Het feit dat dat de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Torhout onterecht werd geweigerd doet hier geen afbreuk aan. Bijgevolg heeft de verzoekende partij nauwe banden met België. De heer C. heeft immers de Belgische nationaliteit. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien het recht op de eerbiediging van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet. Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord. Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenslange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk). Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E. V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme ', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258). Door aan de verzoekende partij een inreisverbod van 2 jaar te betekenen, wordt zowel artikel 8 E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven. Het feit dat een inreisverbod "slechts" tijdelijk zou zijn zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, betekent niet dat er in casu geen sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel en een inreisverbod van twee jaar een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm

op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De bestreden beslissing van de verwerende partij zal tot gevolg hebben dat de verzoekende partij de heer C. twee jaar niet kan opzoeken. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij alle specifieke omstandigheden in rekening had gebracht dan had zij de bestreden beslissing niet genomen. In casu werd geen enkel afdoende onderzoek gevoerd niettegenstaande verplichting in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het is bovendien zelfs niet duidelijk of de verwerende partij de verzoekende partij afdoende behandeld op dit ogenblik. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Er is een inreisverbod vastgesteld van 2 jaar voor de verzoekende partij, waardoor er bij effectieve verwijdering het ONMOGELIJK is voor 2 jaar zich te vergezellen bij haar levenspartner, de heer Crombez. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt is er in casu wel degelijk sprake van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, gelet op de tweejarige termijn van het inreisverbod en de scheiding van zijn partner voor deze periode. Het is duidelijk dat dit een nadeel is voor de verzoekende partij, niet alleen ernstig, maar ook dat dit nadeel moeilijk, zelfs niet herstellen is of zal zijn. De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van de verzoekende partij is voor ieder redelijk denkend mens evident. Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten, waardoor de mogelijkheden voor de verzoekende partij om haar relatie met de heer C. bijvoorbeeld elders in de Europese Unie, verder te zetten drastisch ingeperkt worden. Men kan tenslotte ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op elk moment gedurende de komende jaren een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijk vindt immers zijn oorsprong in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hetgeen slechts theoretisch van aard is, en bijgevolg zeker niet gegarandeerd te meer er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn. Bovendien faalt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, in zijn motieven en motivering.

4.1.5. Concluderend kan men stellen dat uit de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. De beslissing van de verwerende partij tot een inreisverbod van twee jaar is onaanvaardbaar. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht. De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden. De bestreden beslissing, bijlage 13sexies, dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen voldoende toetsing aan artikel 8 E.V.R.M. gerealiseerd. De bestreden beslissing, bijlage 13sexies, dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) dient bijgevolg geschorst en vernietigd te worden."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod op twee jaar werd bepaald. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de specifieke omstandigheden, zijnde artikel 8 EVRM. Daar het inreisverbod gebaseerd werd op een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 mei 2014, waartegen zij een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat evenmin een motivering bevat omtrent artikel 8 EVRM, is volgens haar het inreisverbod niet wettelijk. Zij stelt al twee jaar een relatie te hebben met de heer C. Zij geeft aan dat de vorige relatie van de heer C. al gedurende een lange periode is afgelopen. Het bestaan van een familieleven kan niet worden betwist.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11, §1, tweede lid bepaalt de gevallen waarin de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Echter de wet legt geen enkele parameter op voor de

bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar of minder kan of moet worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd.

Verzoekster voert in het middel grieven aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2014. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de verzoekende partij op 26 juni 2014 werd gerepatriëerd. De advocaat van de verzoekende partij deelt ter terechtzitting mee dat verzoekster werd gerepatriëerd en dat zij derhalve geen belang meer heeft bij een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft derhalve geen actueel belang bij een beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat met die grieven geen rekening kan worden gehouden.

Verzoekster betoogt in essentie dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zijnde haar twee jaar durende relatie met de heer C. Uit het middel blijkt dat verzoekster de specifieke omstandigheden in verband brengt met artikel 8 EVRM. Verzoekster laat na andere omstandigheden aan te brengen dat voornoemde relatie met de heer C.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoeksters relatie met de heer C. heeft onderzocht tegen de achtergrond van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing bevat dienaangaande volgend motief:

“Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (Johan C., 20/02/1960. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijk verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom een inreisverbod van twee jaar, en niet drie jaar zoals verder in de bestreden beslissing wordt vermeld, wordt opgelegd. De bestreden beslissing stelt eerst dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, omdat verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 25/10/2013, 27/01/2014.”* Voorts bevat de bestreden beslissing een motief over verzoeksters relatie met de heer C. Dit gegeven wordt door de verwerende partij onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling

onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster stelt al bijna twee jaar een koppel te vormen met de heer C. en al anderhalf jaar feitelijk samen te wonen. Zij verwijst tevens naar de verklaring van wettelijke samenwoning. Uit voormelde gegevens, zijnde het feit dat twee personen samenwonen, kan niet zonder meer worden afgeleid dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. In het kader van het onderzoek omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning werd op 26 februari 2014 een beslissing van weigering tot registratie van verklaring van wettelijke samenwoning genomen die luidt als volgt:

"Het is derhalve aan C. Johan om de nodige bewijsstukken over te leggen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de ontbinding of nietigverklaring van zijn afgesloten huwelijk te Yaoundé (Kameroen) d.d. 15.04.2009 en desgevallend terzake zelf de passende procedure op te starten. Pas wanneer betrokkene een in kracht van gewijsde getreden vonnis van echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk overleggen kan de wettelijke samenwoonst tussen C. Johan en G. Beda worden afgesloten.

Gelet op artikel 1475 §2, 1° B.W. adviseert de Procureur des Konings (Parket Brugge) de wettelijke samenwoning tussen C. Johan en G. Beda ongunstig."

Gelet op het ongunstig advies van de Procureur des Konings inzake de wettelijke samenwoning, is het loutere gegeven dat verzoekster en de heer C. op hetzelfde adres wonen, niet van die aard te besluiten dat er sprake is van een gezinsleven. Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven toch zou worden aangenomen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, ondanks de voorgehouden relatie van ongeveer twee jaar, geen effectieve stappen heeft ondernomen met het oog op gezinshereniging in België en aldus geen gebruik heeft gemaakt van aangewezen wettelijke procedures.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, werd er wel degelijk uitdrukkelijk aangegeven in de bestreden beslissing dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien geeft de intentie om wettelijk te gaan samenwonen niet automatisch het recht op verblijf. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Verzoekster toont evenmin aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen. De loutere omstandigheid dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, kan niet als een hinderpaal worden beschouwd, doch is een element eigen aan een grensoverschrijdende relatie.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan: *"Schending van artikel 13 E.V.R.M.: schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Tegen het inreisverbod dd. 21 mei 2014 (kennisgeving 21 mei 2014) alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend. Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Nepal, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure "uiterst dringende noodzakelijkheid" is het immers noodzakelijke dat er "ernstige middelen" worden aangevoerd - zie hierna). Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van*

artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient "een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder: "eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bij stand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen." Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een "aandachtige", "volledige" en "strikte" controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh - Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107). Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang heeft tot een rechtscollège dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, «gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, 1.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92). De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen. Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt. (...). In casu gaat het hier om iemand die sedert jaren een relatie heft met een Belgische man, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is de gedwongen uitwijzing van de verzoekende partij met een inreisverbod een schending van artikel 8 E.V.R.M. en blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet terug kan. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure. Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het "ernstig te herstellen nadeel". Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de "wantoestanden" die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig

zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt. De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden. Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht. In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft. In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen: (...). Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden. Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/11). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Omdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

2.2.2. Verzoekster betoogt dat huidige procedure niet aan de voorwaarden voldoet van artikel 13 EVRM daar zij, ondanks dat ze de middelen inroept, toch teruggestuurd zal worden naar Nepal.

Verzoekster toont niet aan dat zij haar grieven, zijnde een schending van artikel 8 EVRM, niet kan laten gelden. Zij is immers in staat gebleken om binnen de wettelijk bepaalde termijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vatten met een beroep tot nietigverklaring, waarin haar de mogelijkheid wordt geboden om haar grieven uiteen te zetten. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt heeft de Raad de bestreden beslissing getoetst aan artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

Artikel 13 van het E.V.R.M. kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 van het E.V.R.M., maar uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. aantoonde.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC